

Fénix nevstal z popela

7 mýtů o policejní operaci fénix aneb Proč jsou podpora vězňů a šíření informací důležité

AntiFénix



AntiFénix

Fénix nevstal z popela

7 mýtů o policejní operaci fénix aneb Proč jsou podpora vězňů a šíření informací důležité
2015

Získáno 21. 4. 2023 z <https://antifenix.noblogs.org/>

Obsahuje překlad eseje Bounty Hunters & Child Predators, Detailní pohled na FBI strategii infiltrace a navádění ke zločinu; Tvůrci tohoto pamfletu nemluví jménem FÉNIX 4, a obžalování nemusí nutně souhlasit s jeho obsahem. Tento pamflet není výstupem žádné organizace, ani skupiny; antifenix@riseup.net

anarchistickaknihovna.org

2015

Obsah

Operace Fénix	3
1. mýtus: Policie vždy dopadne viníky. SRB provedla několik útoků.	4
2. mýtus: Ale vždyť plánovali teroristický útok na vlak...	5
3. mýtus: Ale Igor mohl svým útokem na dům ministra obrany vážně zranit nebo zabít nevinné lidi.	7
4. mýtus: Stejně jsou to extremisté a teroristé.	9
5. mýtus: Se SRB stejně nikdo nesouhlasí, jenom kvůli nim máme problémy!	12
6. mýtus: Vždyť to nebyli naši kamarádi, nikdo je neměl rád a udělali spoustu chyb.	14
7. mýtus: Tohle je jejich problém, můžou si za to sami, navíc díky nim máme všechny tyhle problémy, ti si naší podporu ne- zaslouží – máme omezené možnosti a jiné priority	15
Podmínky kamarádů ve vězení – izolace a hlad	18
Jak můžu pomoci?	19
Výňatek z eseje „Child predators and bounty hunters (Lovci dětí a odměn)“	22
Appendix: bránit se, chránit se navzájem	27

Operace Fénix

Koncem dubna tohoto roku začala policejní operace proti anarchickému a anti-autoritářskému hnutí včetně hnutí bojujícího za osvobození zvířat. Policie tuto akci nazvala operace Fénix.

V první vlně operace bylo pozváno k výslechu a zatčeno několik lidí, proběhly razie na mnoha místech ČR včetně sociálního autonomního centra Ateneo v Mostě. Lidé byli policií překvapeni doma nebo na pracovištích. Policie zkonfiskovala server, na kterém běželo několik webů, a zabavila nespočet elektronických zařízení, hlavně počítače, telefony, pevné disky, fotoaparáty, kamery a flash disky. Kromě toho vzala také literaturu a osobní věci zadržovaných. Doposud nevíme, jak moc je celá akce obsáhlá, kolik z nás je sledovaných a co má policie vlastně v úmyslu. V mnoha případech si policie vymyslela nebo naopak zatajila důležitá fakta, aby dostala povolení k domovním prohlídkám a zatykačům¹.

Argumentem policie bylo rozkrytí a zneškodnění Sítě Revolučních Buňek (SRB), která byla podepsána pod několika žhářskými útoky na majetek a jinými sabotážemi.

Největší mediální pozornost se zatím zaměřuje na kauzu tzv. ultralevicového terorismu. Z původních jedenácti zatčených zůstávají ve vazbě tři lidé – Aleš K., Petr S. a Martin I., kteří stále čekají na soud. Petr a Martin jsou obviněni z „plánování teroristického útoku“. V této kauze jsou ještě další tři obviněné, které jsou na svobodě. Jedna má stejné obvinění jako Petr a Martin a zbylé dvě jsou podezřelé z nenahlášení trestného činu. Aleš je obviněný z přečinu nedovoleného ozbrojování.

Po dvou měsících výslechů a držení tří lidí ve vazbě policie zadržela dalšího aktivistu Igora Š., který byl obviněn ze spáchání údajného útoku na dům ministra obrany. Více informací o Igorovi včetně popisu pří-

¹ Více o policejních praktikách a celé operaci si můžete přečíst v těchto článcích:
<http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/04/olomoucky-denik-eko-aktivistu-z-olo>
<http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/17/co-hledali-a-na-co-se-ptali/>
<http://antifenix.noblogs.org/post/2015/05/28/pribeh-eskortovaneho-c-8/>
<http://antifenix.noblogs.org/post/2015/05/27/hlas-extremisty-rozhovor-ktery-neme>

padu jeho optikou/slovy najdete na <http://antifenix.noblogs.org/post/category/igor-s/>

Celá akce je doprovázena mediální masáží a slovo anarchista je nahrazováno slovem extremistu víc než kdy dřív. Toto slovo dostalo i nový ekvivalent terorista. Slova teror a teroristé jsou používána snad nejvíce. Nikdo nebyl odsouzen, ale média v tom mají již jasno. Presumpce nevinny se vytratila z jejich slovníku. Pro autority, represivní složky a média jsou témata extremismu a terorismu hodně atraktivní.

Proč jsou termíny extrémismus a terorismus tolik oblíbené? Proč se tohle stalo? O co tady vlastně jde? A co vše je v sázce?

Zde je několik mýtů souvisejících s operací Fénix a jejich vyvrácení:

1. mýtus:

Policie vždy dopadne viníky. SRB provedla několik útoků.

Nemělo by být překvapením, že se policie snažila naznačit, že chytila lidi zodpovědné za všechny útoky, o kterých jsme četli v médiích. Úkolem policie je totiž ukázat, že mají věci pod kontrolou. Pravda je však taková, že policie zatkla lidi, o kterých v několika případech věděla, že v době útoků, pod které se podepsala SRB², nemohli být přítomni na místě jejich provedení, protože byli např. v jiné zemi³. Policie měla a má dostatečné množství prostředků na to, aby o lidech, které má v hledáčku, věděla, kde se v jakou dobu pohybují. Argumentem potvrzujícím

² <https://:revolucnibunko.noblogs.org>

³ Jeden ze zadržených Tomáš Z. v rozhovoru o své zkušenosti s policejní akcí Fénix v rozhovoru pro A21arm.cz říká: „Ve svých materiálech explicitně psali, že jsem aktivním členem nějakého kolektivního orgánu a velení této organizace, který plánoval a schvaloval jednotlivé útoky. Bylo to napsáno v příkazu k domovní prohlídce. Taky tam bylo napsáno, že jsem podezřelý z útoku na policejní auto, které se odehrálo v lednu roku 2014 v Litvínově. V tomto případě musela policie státnímu zástupci sprostě lhát, protože měla z několika zdrojů ověřeno, že jsem se v té době vůbec nepohyboval na území České republiky. Byl jsem na dlouhodobém pobytu ve Velké Británii. Přímou u výsledku měl jeden policajt na papíře vytištěnou moji emailovou komunikaci s mou známou, z níž vyplývalo, že jsem útok nemohl provést, a oni si to mohli velmi snadno ověřit. Přitom příkaz k prohlídce odůvodňovali tím, že by u mě měli najít předměty, které s tímto útokem na policejní auto přímo souvisí. Policie podala státnímu zástupci selektivní a vylhané informace, aby mohla zásah proti mně vůbec provést.“

zdroj: <http://a21arm.cz/2015/05/ozbrojene-prepadeni-unos-a-loupez-v-rezii-policeie->

tury. Vysvětlit rizika, kterým takhle otevřeně horlivý jedinec vystavuje sebe i ostatní, a naléhat na něj, aby byl opatrný a nedůvěřoval nikomu, kdo mu bude nabízet svoji účast na nezákonné činnosti. Desetiminutová konverzace může předejít dlouhým letům žalů a vyčerpávající podpoře vězněných.

Starejme se o sebe navzájem, dohromady budeme silní.

Mimo zdrojů, které byly uvedeny v poznámkách jsme se inspirovali brožurami “Five Myths about the Asheville Eleven - or why eleven people are being demonized in the courts and the media and why it matters¹” a “Bounty Hunters & Child Predators – Inside the FBI Entrapment Strategy²”.

výrok, že policie nemřila pouze (pokud vůbec) na lidi ze SRB, je fakt, že naprostá většina zadržovaných byla velice rychle propuštěna. Ani jeden ze zadržovaných taky nebyl obviněn ze žádného útoku, ke kterým se SRB hlásí. A to včetně těch, kteří zůstali ve vazbě. Aleš, Petr a Martin mají jiná obvinění. Čtvrtý zadržovaný je obviněn z akce, pod kterou se nikdy nikdo nepodepsal, natož někdo z anarchistického hnutí. Žádný z těchto faktů však ÚOOZ nezabránil provést nespočet domovních prohlídek, zatčení, konfiskací, popotahování a zabránění serveru a digitální techniky. Zabavené věci dodnes nikdo nevrátil.

Po první vlně operace Fénix dokonce proběhly další útoky podepsané SRB. To znamená, že jestli policie deklaruje, že represemi těmto útokům předejde, evidentně nemá pravdu, protože podle vydaných komuniké byly útoky odpovědí na represe a zatýkání.

Že tyto útoky nemohli provést lidé držení ve vazbě, je tedy jasné.

2. mýtus: Ale vždyť plánovali teroristický útok na vlak...

Po první vlně výslechů policie obvinila a nechala ve vazbě 3 lidi. Dva z nich měli údajně plánovat útok na vlak převážející vojenský materiál. Třetí je obviněn z nedovoleného ozbrojování.

Několik týdnů po jejich zatčení se ukázalo, že skupina přátel okolo Petra S. a Martina I. byla infiltrována minimálně dvěma policejními agenty⁴. Policie to sama přiznala. Agenti (známí jako Petr a Robert) se nejprve začali podílet na politických aktivitách. Podle slov Petra S. a Martina I. to byli právě agenti, kdo začal mluvit o militantnějších taktikách a kdo později začal připravovat útok na vlak. Tito dva agenti se snažili vyprovokovat i několik dalších akcí, např. když při vyklizení Cibulky přišli s nápadem, aby si aktivisté připravili a zakopali Molotovovy koktejly. Jindy si zase s lidmi ze skupiny Voice of Anarchopacifism⁵ vyrazili na demonstraci do Vídně a v autě poschovávali různé zbraně a marihuanu, což později našla rakouská policie při „nečekané“ prohlídce.

¹ <https://unchainedbooks.wordpress.com/2010/09/16/five-myths-about-the-asheville-11->

² <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/07/17/bounty-hunters-child-predators-inside>

⁴ Více o policejních infiltrátorech na: <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/23/odhaleni>

⁵ Anarchistický kolektiv, jehož členy byli Petr S. a Martin I.

Martinův advokát o svém klientu uvádí: „Kdyby nepotkal dva policejní agenti, nikdy by se nedostal do současných potíží.“

Když si čtete články v médiích, skoro to na nás působí tak, jako by obvinění byli přistiženi s bombami okolo těla odhodláni přepadnout Pražský hrad. Spojování útoku na vlak s proběhlými akcemi SRB vytváří pocit toho, že obvinění mají již několik útoků za sebou. Pravdou však je, že ani jeden není obviněn z žádných akcí podepsaných SRB.

Je důležité si uvědomit, že plány k útoku na vlak (a případně věci na jeho realizaci) byly do kolektivu přineseny agenti.

Policie nereagovala na hrozbu, sama ji vytvořila.

Petr ani Martin Aleše neznali a nikdy předtím se pravděpodobně neviděli. Aleš čelí obvinění z nedovoleného ozbrojování a jeho zatčení doprovázely hysterické zprávy v novinách a televizi o nutnosti evakuace celé ulice a o tom, jak nevinní lidé sedí v kavárně jen o blok dál, aniž by tušili, že jsou tak blízko ozbrojenému teroristovi. Tvrzení reportéra, že být ozbrojen výbušninou nutně znamená chuť zabít, ideálně náhodné lidi na ulici, je jen další snahou o senzační článek. Je zajímavé vidět, jak nám jsou informace účelově předkládány. Aleš měl doma výbušninu, a proto je z něj rázem „terorista“. Bez ohledu na to, že policie nikdy nesdělila, k čemu se ji chystal použít. Média však nenahlíží stejně kriticky na zbraně a výbušniny (jejich množství, výrobu, obchod s nimi a jejich užití), pokud mluvíme o tzv. zbrojním průmyslu. Stejně jako opomíjejí kriticky nahlížet na ty, kteří doopravdy zabíjejí lidi, nejčastěji civilisty. Oficiálně

Appendix: bránit se, chránit se navzájem

Nikdy se nepouštěj do diskuze o ilegálních aktivitách s lidmi, které neznáš už dlouhou dobu nebo kterým nevěříš. Nevěř lidem jen proto, že jim věří jiní, ani proto, že mají velký vliv na ostatní. Nenech se nikým zatlačit do taktik, na které nejsi připravený/á, ani do akcí, ve kterých se necítíš dobře.

Měj na paměti, že cokoliv říkáš, může být někdy použito proti tobě, a to i věci, které jsi nemyslel/a vážně. Vždy naslouchej svým instinktům: když na tebe někdo tlačí, nebo ti chce dychtivě s něčím pomoci, raději se na chvíli zamysli a dobře zhodnoť situaci. Přemýšlej, jakou motivaci asi mají lidé okolo tebe: dává jejich motivace nějaký smysl? Seznam se s blízkými a rodinou tvých přátel.

Tyto praktiky jsou rozumné, ale ne dostatečné: nad bezpečností nemůžeme přemýšlet jen na individuální rovině. I kdyby 99 lidí ze sta bylo schopno předejít infiltraci, ve chvíli, kdy stý spadne do pastí agentů-provokatérů, zaplatíme za to my všichni. Potřebujeme bezpečnostní kulturu, pomoci které můžeme ochránit také ostatní, včetně těch zranitelnějších a těch, kteří participují v radikální scéně jen okrajově. Ti mohou být pro policejní lovce odměn obzvlášť lákaví. Je důležité být ve střehu a dávat pozor i na ostatní, kteří se sami mohou ocitnout v ohrožení.

Pro ilustraci si představ, že jsi na přednášce, kde se jeden z posluchačů bude neustále ptát na ztřeštěné otázky a povede to k eskalaci taktik ostatních. Je možné, že se jedná o agenta-provokatéra, stejně jako je možné, že to není agent, jenom horká hlava, která se ale může stát velice atraktivním terčem pro agenty. Takoví jedinci se obvykle sami straní ostatních nebo jsou odsunutí na okraj, což je dělá pro agenty ještě více zranitelnými: „Kašli na tyhle suchary. Pojď, uděláme spolu něco pořádnýho!“ Někdo, kdo nemá co ztratit, by měl v klidném prostředí s takovými lidmi navázat kontakt a zdůraznit důležitost pořádné bezpečnostní kul-

bude souhlasit, tím více bude mít stát svázané ruce v jejich používání. Dokud existuje nerovnost a nespravedlnost, budou tu lidé bojující proti nim, které se budou represivní složky snažit potlačovat. Budeme-li brát sami sebe vážně jako revoluční hnutí, měli bychom se naučit vidět věci v širším kontextu a ponaučit se z historie sociálních hnutí a represí, kterým čelily.

Ano, tyhle věci jsou děsivé, ale nesmíme podlehnout strachu a přestat reagovat na kolektivní bázi. Buďme chytří, jednejme bezpečně a kryjme si záda.

se jim však neříká teroristé, ale armáda⁶.

I přesto, že považujeme obviněné za nevinné do té doby, než se prokáže jejich vina, otázkou zůstává, jestli bychom je měli podporovat, i kdyby měli co do činění s „plánovaným útokem“. Zde se nabízí položit si pár otázek, které si v oficiálních médiích nepokládají: Co převáží vlak s vojenským materiálem? K čemu slouží vojenský materiál? Kolik lidí by mohl zabít vojenský materiál v množství jednoho vlaku použitý při válečném konfliktu? K čemu jsou války, komu slouží a kdo v nich umírá?

Když si zodpovíme tyto otázky, jednoduchou rovnicí nám vychází, že útok na vlak může ve výsledku zachránit životy mnoha lidem. Nemusíme dodávat, že oběti válečných konfliktů nebývají z řad těch, kdo války vedou a sponzorují, a že čísla mrtvých civilistů jsou vždy vysoká.

Tyto úvahy pochopitelně nemají žádnou spojitost s obžalovanými. Pouze vypráví příběh, o kterém v novinách nepíšou.

3. mýtus:

Ale Igor mohl svým útokem na dům ministra obrany vážně zranit nebo zabít nevinné lidi.

Když se na celý útok a informace o něm podíváme podrobněji, několik věcí působí trochu zvláštně. Původně média informovala o Molotovových

⁶ V obci Vrbětice na začátku roku 2015 „nedopatřením“ vybuchly dva sklady s výbušninami. První výbuch zabil dva lidi a rozmetal výbušniny v perimetru jednoho kilometru. Výbuchy v okolí se ozývaly po dobu jednoho týdne, když nálože při větru padaly ze stromů nebo na ně šlapala zvěř. Musely být evakuovány 2 školy a asi 1000 lidí. Okruh skladu byl hermeticky uzavřen. Hasiči neměli mapy areálu a při svém zásahu byli vystaveni velkému nebezpečí. Okolí pročešávaly stovky vojáků a celý sklad se nyní stěhuje na nové, „bezpečnější“ místo. Je štěstí, že nebylo zabito nebo zraněno víc lidí. Celá akce stála a bude stát miliony korun.

Ptáte se, k čemu je potřeba sklad s 13 000 tunami vojenského materiálu? Česká republika vyváží zbraně, výbušniny, munici a jiný vojenský materiál za miliony eur ročně. Mezi odběrateli jsou i země s vojenskodiktátorskými režimy, kde jsou zbraně použity na potlačení a zabíjení tisíců lidí, kteří s diktaturou vyjdří nesouhlas, např. Ázerbájdžán, Jemen, Saúdská Arábie.

Tento fakt ani výbuchy ve Vrbětících nevyvolají mediální vlnu tak velkou jako „nedovoleně ozbrojený terorista“ a nikdo z takového ozbrojení a pochybení není obviněn. Jak by také mohl, když tyto obchody jsou zcela legální.

koktejlech a plamenech ve Stropnického vile, po zadržení Igora (mimo chodem občana Ruské federace) dokonce o tom, že ministr dostal několik proputinovských výstrah už před útokem.

Později se však ukázalo, že ani jedna ze čtyř zápalných lahví nevzplála a teroristický útok byl tak nenápadný, že ministrův syn, který se po údajném dopadu zápalných lahví na dům podíval z okna a zjistil, že rány se mu asi jen zdály, šel opět spát. Ráno se prý našly nějaké střepey a rodina je po návratu z výletu vyhodila do popelnice, protože si mysleli, že se jenom někdo opilý vracel v noci domů (ministr se v médiích nechal slyšet, že nikdy na noc neodjíždí z domu a zrovna byl pryč v tak osudnou noc). Až později, když členka rodiny měla na zahradě najít nerozbitou lahev, rozhodli se policii zavolat. Po střepech už nikdo nepátral, vždyť byly vyhozeny do popelnice, a jedna lahev na zahradě v sobě kromě údajné hořlaviny skrývá celý „teroristický útok“. Sama policie si rozporuje v popisu skutku, kde uvádí, že „ke vzniku zahoření či vzniku požáru ... na inkriminovaném místě nedošlo“, ovšem ve stejném usnesení je uváděno tvrzení pyrotechnika, že nepoškozená lahev je ohořelá. Důkazním materiálem měla být pachová stopa, která se vyhodnocuje nazákladě reakcí policejního psa. Tento důkaz je však dle judikatury velmi nespolehlivý a připouští se maximálně jako důkaz nepřímý (lze si rovněž snadno představit, že tento „důkaz“ lze vyrobit, a to nikoli nutně pouze ze strany policie). Nedávno také vyplynuly informace, že stopy DNA na předmětu doličném se neshodují s DNA obviněného. Navíc se policie ani nepokusila zajistit a prohlédnout si záběry z „bezpečnostních“ kamer, které jsou nainstalovány nad jediným vchodem na kolej (všechna okna jsou zamřížovaná), které by podle Igorových slov jasně dokázaly, že byl v době útoku doma. Celou situaci a své obvinění Igor popsal v dopise, který je k přečtení na <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/07/23/z-dopisu-od-iveznice-ruzyne-cervenec-2015/>

Tentokrát se v médiích nezvýrazňovalo politické pozadí údajného pachatele, ale o to víc se podtrhlo jeho ruské občanství. Jen tak se totiž dá spojit útok na dům ministra obrany, aktivista z Ruska a proputinovské výhrůžky. Politická identita je v tomto případě však zásadním faktorem. Skutečnost, že Igor byl mimo jiné zadržen v Rusku na demonstraci proti okupaci Ukrajiny, v ČR pořádal přednášku o tom, že ne každý Rus podporuje Putinovu zahraniční politiku a ruští anarchisté jsou naopak v nejostřejší opozici k Putinově nacionalismu a imperialismu, zásadně mění pohled na věc a rozhodně nedává smysl, aby takový člověk podporoval

jim pouze dodává energii a pocit zadostiučinění. Chránit se můžeme pouze zintenzivněním našich možností aktivní obrany a protiútoku, ne tím, že se stáhneme, ukryjeme, nebo tím, že se podrobíme.

Nejlepší obranou je dobrý útok. Dokud kapitalismus bude nestabilní – rozuměj dokud nezkolabuje – represe budou součástí našich životů. Pojďme se k tomu postavit čelem.

Pokud se obvinění z terorismu stávají zásadním bodem strategie státu k potlačování anarchistického hnutí, je nezbytné, abychom vytvořili naši vlastní strategii reakce a iniciativy, spíše než se jen snažili reagovat znovu a znovu na jednotlivé případy.

Represe má odradit veřejnost od setkávání se s aktivisty. Tím hnutí ztrácí spojení s širší sociální základnou a prohlubuje se falešná dichotomie mezi méně militantní „komunitní prací“ a utajovanou přímou akcí. Nechceme tím říct, že každý se musí a priori organizovat veřejně, naopak jedna z funkcí otevřeného veřejného organizování se je příprava příznivého klimatu pro přímé akce. Veřejné organizování se je stále zcela nezbytným aspektem anarchistického působení.

Jeden ze způsobů, jak se můžeme chránit, je zažít si a důsledně praktikovat dobré bezpečnostní návyky (o kterých se toho dá najít na internetu a v literatuře mnoho). Nyní již víme, že NSA (Národní bezpečnostní služba USA) si udržuje nejen přehled o všem, ale i strategicky analyzuje, mapuje a shromažďuje obrovské množství dat. Pak již neexistuje žádná výmluva proč se nezbavit facebookové profily!

Stěžejní a velmi důležité je také podporovat a vzdělávat ty, kteří jsou v našich kruzích noví, aby se nestali snadnou obětí vládních agentů. Nemůžeme si dovolit žádná další zadržení a uvěznění lidí, jejichž životy mohou být a jsou zasaženy neuvěřitelně dlouhými tresty odnětí svobody s účelem zastrážit ostatní a odradit je od kritického myšlení nebo od účasti na protestech.

Pokud se mohou úřady spolehnout na používání konspiračních obvinění proti anarchistickému hnutí, musíme to umět využít proti nim. Mnoha lidem v naší společnosti (a ne jen těm radikálně naladěným) je nepřijemná myšlenka, že mohou být pronásledováni a uvězněni za „ideozločin“ nebo za činy, které nebyly spáchány. Musíme najít způsob, jak oslovit lidi mimo anarchistické hnutí a informovat je o praxi zinscenovaných a konspiračních obvinění. Tím můžeme docílit diskreditace těchto praktik a napomoci k de-legitimizaci případů vystavených na konspirační bázi a policie jako takové. Čím širší spektrum lidí s těmito taktikami ne-

nesejde.

Taktiky, které anarchistické hnutí skutečně používá, jsou pro širokou veřejnost pravděpodobně mnohem populárnější než ty, ze kterých se je policie snaží obvinít. Rozbření bankovních výloh je sice nezákonné, ale i přesto je chápáno více jako akt politického protestu, a zároveň je velmi obtížné z rozbitého skla vytvořit přesvědčivý případ terorismu.

Známí aktivisté/aktivistky mají mnohem širší podporu a zázemí a pronásledování mladých nezkušených lidí dramaticky snižuje zdroje, které musí být mobilizovány na jejich podporu. Pokud jde hlavně o kriminalizaci anarchismu s minimální odezvou, pak je mnohem jednodušší „vyrobit“ případy terorismu za pomoci agentů-provokatéru než vyšetřovat skutečné aktivity anarchistického hnutí.

Vykonstruované případy také umožňují připravit na míru šitou a předem pečlivě naplánovanou mediální kampaň plně pod taktovkou FBI. Rozhodnou-li se úřady pro násilnou reakci na nadcházející protest, pak je velmi výhodné v předstihu vypustit příběh o spolčení organizátorů onoho protestu s teroristy. Důsledkem je nedůvěra v rámci hnutí a zastrašení nově příchozích či přihlížejících – s anarchismem přece není radno si začínat. Jedná se o dlouhodobý projekt FBI, jehož cílem je oslabit celé antikapitalistické hnutí.

Shrnutí strategie FBI:

- 1) Rozložení hnutí izolací nejradikálnějších členů.**
- 2) Rozpoznávání a zaměřování se na nejvíce zranitelné cíle nejlépe na okraji hnutí.**
- 3) Využití jednotlivých kauz na delegitimizaci celého hnutí. A k ospravedlnění stále rostoucího policejního násilí.**

Po desetiletí se různá hnutí bránila policejnímu dohledu a infiltraci pomocí důsledného přístupu k bezpečnosti. Taková praxe minimalizuje účinnost policejních operací, ale ne vždy může pomoci chránit nově příchozí, kteří si ještě tyto praktiky neosvojili. To jsou přesně ti lidé, o které má FBI zájem. Agentům stačí jen jeden vnímavý mladý člověk. Jedná se o bezpátevní lovce odměn, kteří nemají problém využít jakékoliv slabosti, potřeby nebo duševního problému.

Máme-li chránit další generace, je naší jedinou možností vést sofistikovanou kampaň proti těmto praktikám. Soustavný nátlak na represivní složky má potenciál tyto postupy eliminovat, což rozhodně nebude snadné, ale dosud se to jeví jako jediná možná alternativa.

Nepřestávejme informovat, organizovat se a bojovat. Strach a rezignace

Putina. V Rusku jsou anarchisté a anarchistky běžně vězněni za svoje politické přesvědčení. Každý pravděpodobně slyšel třeba o Pussy Riot. Nehledě na to, že takový útok je pro celé anarchistické hnutí něco neakceptovatelného. I pro ty, kteří akce SRB nevidí negativně. Od sabotáží na majetku je k útokům na civilní obyvatelstvo stále hodně daleko. Zajímavé je také podívat se na politickou situaci v zemi. V době, kdy ministr skoro tajně podepisuje smlouvy o přítomnosti armády USA na českém území a snaží se prosadit odvody branců, se útok na jeho dům a ještě k tomu vedený Rusem hodí do krámu nejvíce jemu samotnému a skvěle zapadá do kontextu propagandy jeho politiky. Ministr po údajném útoku řekl „Pro mě to je vlastně potvrzení správnosti nastaveného kurzu ministerstva obrany, které vedu.“⁷ Nebylo by to poprvé v historii, kdy politici provedli podobný inside job, aby zlegitimizovali svoji budoucí činnost. Spojíme-li si skutečnost, že přípravu údajného útoku na vlak s vojenským materiálem naplánovali infiltrovaní agenti, a pozadí útoku na Stropnického dům, působí celá akce značně nevěrohodným dojmem.

4. mýtus: Stejně jsou to extremisté a teroristé.

Teoreticky jsou obžalovaní nevinní, dokud nejsou odsouzeni. Realita je však jiná. Policie a reportéři dělají vše pro to, aby je v očích veřejnosti očernili a odsoudili dlouho před soudem.

Termíny „teroristé“ a „extrémisté“ jsou použity záměrně pro naklonění si veřejnosti na svoji stranu a pro legitimizaci celé operace, všech razíí a perzekucí – zkrátka pro diskreditaci anarchistického hnutí.

⁷ Zdroj: <http://zpravy.idnes.cz/utok-na-dum-ministra-stropnickeho-d50-/domaci.aspx?c=1>

„Je suis l'écoterroriste“⁸ dávno před zahájením operace Fénix: „Podle údajů amerického ministerstva zahraničí zemřelo v roce 2011 následkem teroristického útoku celkem 17 Američanů, což zahrnovalo také civilní oběti v zemích jako Afghánistán a Irák. Podle amerického Centra pro kontrolu nemocností, které vydalo statistiku nejčastějších příčin úmrtí ve Spojených státech, jsou daleko častější příčinou úmrtí choroby oběhového systému (35 079krát), rakovina (33 842krát), pohlavně přenosné choroby HIV a syfilis (353krát), psaní textových zpráv během řízení vozidla (také 353krát), kontaminovaná potrava (110krát), pád z postele (26krát) nebo pokousání psem (dvakrát). Počet obětí terorismu se tak v roční bilanci vyrovnal počtu lidí, kteří byli v USA rozmačkáni televizorem nebo nějakým kusem nábytku. Hrozba terorismu by tudíž neměla u civilního obyvatelstva vyvolávat žádný strach.

Jiná srovnání dokonce udávají, že děti předškolního věku (mezi 3 a 6 lety) zastřelí ročně více obyvatel Spojených států než teroristi. Proč americká vláda nevyhlásila válku předškolním dětem, ale teroristům?“

Ve chvíli, kdy policie označí lidi za extrémisty nebo teroristy, je jakákoliv jejich činnost nebo obhajoba předem zdiskreditována. To znamená, že i přesto, že nikdo nebyl odsouzený, je v očích médií a většinové společnosti celé anarchistické, antiautoritářské a radikálně levicové hnutí předem odsouzeno jako celek zvaný „ultralevicoví extrémisté“. Stejněmu označení (a represím) se nevyhnulo ani hnutí za osvobození zvířat (ALF), které na světě nikdy nikoho nezabilo ani nezranilo, naopak zachraňuje miliony životů mimolidských bytostí, které jsou společností považovány za majetek. Takovým označením policie získá legitimitu použít téměř jakékoliv prostředky proti komukoliv, kdo zapadá do škatulky extremismu, a nastavuje precedent na kriminalizaci anarchismu (nebo ALF) jako takového.

⁸ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/07/20/je-suis-lecoterroriste/>
„...Pokud se vrátíme zpět k definici terorismu, nalezneme u většiny pokusů tento pojem popsat dva společné znaky: 1) útočí na nebojové (civilní) osoby, 2) je to použití násilí nebo hrozby násilí k prosazení politického cíle. Takto zobecněná definice, která odfiltruje subjektivizaci vzhledem k nositelům moci a převládajícímu politickému diskursu, by mohla být snadno použitelná také na policejní jednotky, zvláště pokud bychom přihlédli k již výše zmíněným faktům, že jsou policisté pro civilní obyvatelstvo statisticky větší hrozbou než oficiální „teroristé“, a že jejich důvěra k současnému pojetí demokracie je pouze indoktrinace určitým politickým cílem. Může se jednat o přehnanou interpretaci, každopádně by větší pozornost zneužívání policejní moci stálo za pozornost...“

činnosti. V současné době se zdá, že FBI změnila strategii a stále více se zaměřuje na méně zkušené osoby.

FBI přišla s touto novou strategií během Republikánského národního shromáždění (RNC) v roce 2008, kdy její agenti Brandon Darby a Andrew Darst na základě vykonstruovaných obvinění o držení zápalných lahví zadrželi tři aktivisty (Davida McKaye, Bradleyho Crowdera a Matthewa DePalmu). Je důležité si uvědomit, že v tomto případě k žádným útokům nedošlo. Jediné Molotovovy koktejly, které figurovaly během RNC protestů, byly ty, jež FBI zkonstruovala za účelem uvěznění těchto tří mladých mužů. FBI nereagovala na hrozbu, ale záměrně ji vytvořila.

V roce 2012 FBI zařadila vyšší rychlostní stupeň a bezprostředně před Prvním májem v Clevelandu bylo pět lidí zadrženo a následně obviněno z terorismu poté, co je agent FBI zjevně „inspiroval“ k plánování demolice mostu². Během protestů proti summitu NATO v Chicagu byli tři aktivisté zatčeni a obviněni z teroristického spiknutí zahrnujícího zápalné lahve. Celá situace byla opět zinscenovaná agenty FBI.

Žádná z obětí těchto případů nebyla klíčovou osobou v radikálních kruzích a žádný z těchto trestných činů fakticky nereprezentuje taktiky, které anarchistické hnutí v USA za posledních deset let skutečně použilo. Všechny kauzy jsou výsledkem práce FBI s jasným cílem, tedy vykonstruovat spiknutí. Všechna zatčení probíhala těsně před velkými mobilizacemi, což umožnilo represivním složkám obhájit jejich zásahy proti protestům jako boj proti terorismu. Navíc ve všech těchto případech byli obžalovaní identifikováni jako anarchisté, což vytváří precedent pro kriminalizaci anarchismu.

Proč se FBI zaměřuje na chytání nezkušených mladých lidí spíše než na „zkušenější“ anarchisty/anarchistky? A proč dochází k zintenzivňování její činnosti právě teď?

„Zkušení“ aktivisté/aktivistky představují daleko složitější cíle. Agenti FBI jsou hodnoceni na základě úspěšně vyřešených případů. Není tak divu, že s vidinou materiálního přilepšení anebo karierního postupu volí jednodušší cestu a vybírají ty zranitelnější. Koneckonců primárním cílem je někoho dopadnout, usvědčit a uvěznit. Na tom, o koho se jedná, až tak

² https://en.wikipedia.org/wiki/Brecksville-Northfield_High_Level_Bridge

Tvůrci tohoto pamfletu nemluví jménem obžalovaných, a obžalovaní nemusí nutně souhlasit s jeho obsahem. Tento pamflet není výstupem žádné organizace, ani skupiny.

Výňatek z eseje „Child predators and bounty hunters (Lovci dětí a odměn)“

Infiltrace a následné nabádání k militantnějším akcím je taktika, kterou represivní složky praktikují od nepaměti a v místech, kde sociální hnutí mají větší společenský vliv, je obzvláště častá. V rámci našeho podrobnějšího zkoumání konspiračních obvinění používaných státem k potlačování anarchistického hnutí bychom s vámi rádi sdíleli výňatek z eseje CrimethInc. „Child predators and bounty hunters“ (Lovci dětí a odměn)¹. Esej nabízí náhled do strategie FBI „navádění ke zločinu“ (entrapment) a zkoumá odklon zájmu FBI od zkušených anarchistických organizátorů k mladším a méně zkušeným lidem, obvykle z okraje radikálních scén. Text přibližuje a popisuje používané strategie, jejichž cílem je vykojení a diskreditace anarchistického hnutí. Přispívá k pochopení celé situace a nastiňuje možnosti obrany proti takovým praktikám. Esej vychází ze zkušenosti našich kamarádů a kamarádek ze Spojených států. I přesto je však v našem kontextu aktuální a dokazuje, že infiltrace a následné represe nejsou ve světě novou ani ojedinělou policejní taktikou.

Detailní pohled na strategii FBI „navádění ke zločinu“

Není to tak dávno, kdy se FBI zaměřovala na sledování známých anarchistických aktivistů a aktivistek. Marie Mason (dnes Marius Mason, pozn. red.) a Daniel McGowan byli zatčeni po dlouhých letech působení v anarchistickém a radikálně ekologickém hnutí. Není divu, že bezpečnostní aparát státu se zaměřil zrovna na tyto jedince – představovali totiž odvážné individuality otevřeně kritizující nerovnost a nespravedlnost, na nichž je dnešní svět založen. Ilustrující je případ usvědčeného dlouhodobého aktivisty Erica McDavida. Eric byl dopaden díky agentce, která využila jeho citů a následně ho zmanipulovala k diskusi o ilegální

¹ https://d33bhpqk8nwto8.cloudfront.net/images/bounty/Bounty-Hunters_Reading.pdf

Touha po senzaci přebila lidskost. Nikde se například nedočteme, co měli obvinění rádi, co dělali, co si mysleli anebo v čem a proč se angažovali.

Tato policejní aktivita má ještě dva zásadní rozměry: Policie potřebuje vykázat činnost a „naplnit“ rozpočet (termín používaný pro utrácení peněz). To reálně znamená, že čím více státních peněz policie utratí, tím více jich následující rok získá. V opačném případě, pokud nevyčerpá rozpočet, který dostala, dostane následující rok do rozpočtu peněz méně.

Druhým důvodem pro utrácení velkých částek ze státního rozpočtu je politická propaganda. Namísto toho, aby byli lidé našťvaní na policii, že utrácí moc peněz z jejich daní, zlobí se na „ultralevicové extrémisty“, protože se v médiích dozvědí, jak ohromné jsou výdaje na jejich potlačení a neutralizování.

To jsme mohli vidět například při nedávném vyklizení squatu Cibulka⁹. Na vystěhování 12 lidí bylo povoláno asi 120 policistů zásahové jednotky v plné výzbroji, nákladní vůz s vodním dělem a celá akce stála čtvrt milionu korun. Taková akce nebyla v boji proti „levicovému extrémismu“ rozhodně ojedinělá, spíše obvyklá¹⁰. V minulosti byl na vyklizení squatů povolán i vrtulník, psovídí a stovky policistů (vzpomeňme na Miladu, Albertov, Washingtonovu a další).

Kolik peněz bude potřeba na zaplacení operace Fénix, ještě není jasné, ale už teď víme, že to bude částka minimálně v řádech milionů, které budou utrácené za vyšetření kauz, které policie sama vytváří.

Tyto dva aspekty jdou ruku v ruce. Vždy, když je potřeba utratit mnoho peněz, musí se zdůraznit to, o jak extrémní případy se jedná. Policie ale potřebuje svoji činnost vykázat i obecně, nejen v účetnictví.

Jestli se cítíme být extrémisty a extrémistkami, není na nás. Výběr za nás udělají jiní, kteří toto označení potřebují na diskreditaci a potírání nepohodlných a na ospravedlnění jejich vlastní činnosti.

Protiextremistické (stejně jako jakékoliv jiné) oddělení musí prostě vy-

⁹ Jak už to u squatů bývá, Cibulka byla dlouhodobě opuštěna a chátrala, squateri ji zbavili několika tun odpadků, chátrajícímu domu dali život a nabídli lidem prostor pro jejich seberealizaci.

¹⁰ Policie se staví do role soudce a na Cibulce, stejně jako už několikrát v minulosti, nečekala na vyjádření soudu a jednala rychle a tvrdě. Jindy vystěhování nájemníků trvá týdny až měsíce a je to dlouhý soudní proces, v případě „levicových extrémistů“ se věci dějí zásadně rychleji, s nasazením velké síly a všech nutných prostředků.

kázat nějakou práci. V jejich případě je to potírání zločinu. Když práce není, musí se vymyslet.

V minulosti byli nálepkou extremismu označeni lidé hlasitě nesouhlasící s politickými, společensko-kulturními a ekonomickými rozhodnutími negativně ovlivňujícími životní prostředí a také životy jejich vlastní nebo někoho jiného. Stačí si vzpomenout na kauzu kácení v šumavském národním parku nebo protesty proti tzv. radaru, který chtěly Spojené státy postavit na území ČR, a za teroristy třeba neonacisté, kteří byli nakonec odsouzeni za lepení nálepek. Zdá se, že stejně jako v případě akce Power (policejní vlna represí proti neonacistům) nemá policie v ruce mnoho důkazů, a tak je nucena fabulovat a vypomáhat si triky s „terorismem“, kterým se dá jen zasmát. Tento přístup však vypovídá mnohé o samotných principech, na kterých demokratická policie funguje, a mezi které, jak je vidět, patří fabulace, šikana a lhaní.

5. mýtus:

Se SRB stejně nikdo nesouhlasí, jenom kvůli nim máme problémy!

Jak už bylo řečeno výše, nikdo z vězněných není obviněn z akcí, ke kterým se SRB přihlásila. To, že někteří lidé zatčení v první vlně operace Fénix v minulosti zveřejnili komuniké na webech skupin, ve kterých měli figurovat, neznamená, že jsou sami součástí SRB. Dokonce to ani neznamená, že musí souhlasit se vším, co SRB dělá nebo píše.

Lidé, dávající prostor militantním akcím na webu, nemusí nutně v plné míře souhlasit s jejich obsahem, stejně jako pravděpodobně nikdo z nás nesouhlasí v plné míře s každou kampaní, na kterou skupina, ve které jsme, odkazuje, každým povstáním v Řecku nebo Egyptě, každou vlajkou na antifašistické blokadě nebo třeba každou taktikou k získání nového squatu či líbivou mediální kampaní na podporu uprchlíků. A přesto je podporujeme nebo jim minimálně dáváme prostor.

Samotná potřeba za každou cenu souhlasit s každým slovem je jen snahou se vymezit. Shoda všech na každém detailu přece není tolik vyžadována. Nemluvě o tom, že není vůbec nutná a většinou je kontraproduktivní. Centralizace a snaha jednotné shody a jednotného názoru nás dělá zranitelnějšími. Ve chvíli, kdy se navzájem respektujeme a podporujeme

„mým největším a nevroucnejším přáním je, abyste zůstali takoví, jací jste, a nenechali se zastrašit. Mým celoživotním krédem je víra v lidi jako takové a i pobyt ve vězení mě v tom pouze utvrzuje. I tady mezi vězni a bachaři nacházím v lidech tolik touhy po opravdové svobodě, až jsem tím sám zaskočen.“

Nicméně přemýšlejte, jakou formu akcí a podpory zvolit, abyste situaci ještě nezhoršili.

- Organizovat lze také informační akce ve vašich městech, jako např. přátelé ze Stockholmu⁴.
- V zahraničí můžete vyvíjet tlak na ambasádu, jako to udělali např. přátelé v Edinburghu⁵.
- Informuj se o kauze na AntiFénix (antifenix.noblogs.org) – kromě sledování internetu můžeš přijít podpořit jakoukoliv z plánovaných akcí.
- V tuto chvíli je velice důležitá také finanční podpora. Právní pomoc zatčeným a dalším obviněným je spojena s velkými finančními výdaji. Finance také použijeme na hrazení vězeňských poplatků a zaplacení balíků s jídlem a ostatními věcmi, které ve vězení nejsou k dispozici (knihy, rádio, psací potřeby, holící strojek, telefonní karty, hygienické potřeby atd.). Budeme rádi za uspořádání jakékoliv benefiční akce. Zde je bankovní spojení pro finanční pomoc:
8760190237/0100
IBAN CZ98 0100 0000 0087 6019 0237
SWIFT CODE: KOMBCZPPXXX (KOMBCZPP)
 Pokud chcete poslat peníze jiným způsobem, napište na antifenix@riseup.net.
- Ne všichni máme peníze navíc. Cestou k jejich získání jsou benefiční akce: koncerty⁶, večere, grilovačky, bar nebo upečení dortu, který prodáte na nějaké kulturní akci.
- Podpora se dá vyjádřit také jakoukoliv činností, ve které se angažujete. Mohou to být benefiční koncerty, skateové sessions, graffiti, bannery, squatování, skládání písní⁷ apod. Všechnu moc imaginací. Kreativně se meze nekladou.

Téměř cokoliv se dá směřovat proti represím nebo na podporu vězňů. Jak píše Petr ve svém dopise⁸:

⁴ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/06/svedsko-solidarni-den-hogdalen-folket>

⁵ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/12/solidarita-v-edinburghu/>

⁶ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/07/13/benefit-na-zadrzene-pri-operaci-fenix>

⁷ <https://provov.bandcamp.com/album/co-v-era-psali-v-novin-ch>

⁸ <http://antifenix.noblogs.org/post/category/dopisyletters/>

i přes rozdílný pohled na dílčí věci, dělá nás autonomie a diverzita taktik a názorů silnějšími. Jsme hůře předvídatelní a je mnohem složitější nás jako celek zastavit nebo paralizovat.

V případech, kdy se podobné situace dějí v zahraničí, je podpora projevena většinou okamžitě a bez hlubší analýzy všech textů a činů odsouzených. Mezi lidmi, kterým se v našem hnutí dostalo hodně pozornosti a podpory, byli např. anarchisté a anarchistky z Běloruska, hlavně Igor Oliněvič (Ihar Aliněvič), který sám nebyl zrovna pacifista. Když není problém podpořit soudruhy ze zahraničí i přesto, že jsou odsouzeni za akce militantního charakteru, proč je problémem podpořit naše soudruhy, obviněné ve vykonstruované kauze? Za to, že někteří z nich byli součástí kolektivu, který nemá problém zveřejnit komuniké, si rozhodně nezaslouží být vězněni nebo nebyt podporováni.

Rétorikou o terorismu a hrozbou velkých trestů se policie snaží vytvořit atmosféru chaosu a pocit strachu. Prostředí, které povede k rozdělení a rozvrácení hnutí a jeho integrity a soudržnosti.

Určitě není řešením dívat se na někoho skrz prsty proto, že nezveřejnil nějaké komuniké nebo z rozličných důvodů nevyjádřil podporu Fénix 4 (4 uvěznění při operaci Fénix). Strach z roků strávených ve vězení je naprosto oprávněný. Nikdo by za to tedy neměl být terčem posměchu. Otázkou ale zůstává, jestli distanc od lidí dávající prostor militantnějším taktikám nevede v dlouhodobějším hledisku spíše k otevření dveří policejním represím. Protože po Petrovi, Martinovi, Alešovi a Igorovi budou policii za nejradikálnější považováni ti, co se je nebáli podpořit nebo snad vydat komuniké k nějaké sabotáži, po nich možná bojovníci a bojovnice za práva zvířat, po nich ti, co je otevřeně podporovali, a pak třeba militantní antifašisté a antifašistky nebo solidární síť, která blokuje restauraci za účelem vyplacení mezd zaměstnancům. Krok za krokem, kousek po kousku, stejně jako končí ta známá věta o rostoucí moci fašistů: „...a pak si přišli pro mě a nezbyl nikdo, kdo by se mě zastal.“

Zveřejňování komuniké může být prostou informační činností. Zprostředkování informací o aktivitách v našich městech a regionech.

Dalším z argumentů, proč některé kolektivy dávají prostor skupinám jako SRB, i když nemusí nutně souhlasit s jejich obsahem nebo rétorikou, může být fakt, že na rozdíl od většiny ostatních aktivit podobné skupiny nemají žádný jiný prostor na vyjádření a komunikaci. Z pochopitelných důvodů není možné se sejít na plénu s dalšími lidmi a obhajovat svoji

aktivitu, když se jedná o akce podobného charakteru. Ano, vytrácí se osobní rozměr, který je důležitý. Ale právě tento rozměr ze své podstaty u takových taktik musí chybět.

Aktivita jako veřejná podpora nového squatu nebo přijímání uprchlíků jsou velice záslužné, ale je třeba si uvědomit, že (zatím) nejsou nijak postihnutelné. To je jeden z důvodů, proč mohou mít tak velkou podporu. Důvodem, že nikdo nikde nevyjadřuje náklonost k SRB nemusí být, že militantní taktiky a sabotáže nikdo nemá rád, jen je v takovém prostředí téměř nemožné vůbec nahlas vyslovit sympatie. Pak to vypadá, jako by nikdo takový neexistoval.

Po začátku Fénixu se začal rozšiřovat názor, že nebýt SRB, represe by nikdy nepřišly. A občas to znělo, jako kdyby SRB měla nést za represe větší zodpovědnost než policie. „Rozděl a panuj“ – pro policii je takový stav hnutí ideální. Z chyb je dobré se poučit, každopádně není na místě směřovat hněv na jednotlivce či skupiny namísto policie. Podle této logiky by např. za útok fašistů na sociální centrum nebo jiné naše místo byli zodpovědní antifašisté a antifašistky, které dříve fašisty konfrontovali, zablokovali jim demonstraci nebo třeba zničili rasistickou propagandu v ulicích. V takové chvíli budeme všichni právem naštvaní na fašisty a nebudeme se vinit za to, co jim kdo udělal (tudíž je vyprovokoval). Proto jsme teď naštvaní na policii. Samotná funkce a potřeba policie je něco, s čím nesouhlasíme bez ohledu na to, kolik škody jim způsobila nějaká v hnutí celkem marginální skupina.

Tato kapitola rozhodně nebyla obhajobou politiky SRB, ani nikoho jiného.

„Společnost, která odstraní všechna dobrodružství, učiní největší dobrodružství ze svého odstraňování.“ John Zerzan

6. mýtus:

Vždyť to nebyli naši kamarádi, nikdo je neměl rád a udělali spoustu chyb.

Obvinění (ve vazbě i mimo ni) jsou různí lidé s různými názory. Někteří se mezi sebou ani neznají a nikdy se nepotkali. Někteří jsou více samotářští a individualističtí, jiní naopak. Někteří možná třeba méně oblíbení.

Martin a Igor nemají dostatek jídla! Navíc mohou, tak jako Aleš a Petr, dostávat maximálně 5kg balíček jen jednou za 3 měsíce a jeho obsah je velmi omezený. Nehledě na to, že základní příjem potravy má zajišťovat věznice, nikoli lidé z venku!

Jak můžu pomoci?

Vyzýváme k solidární podpoře všech čtyř obviněných a v tuto chvíli hlavně Martina a Igora, kteří jsou o hladu. Možností je celá řada, udělat se dá mnoho i v malém počtu lidí:

- Řekněte lidem o této kauze. O Fénixu bylo rozšířeno mnoho dezinformací. Policie a média si daly záležet a vytvořily vyprávění, ve kterém jsou anarchisté největší hrozbou společnosti. Příběh o teroristech, plánujících útoky na nevinné lidi, které policie hrdinně dopadla. Tento příběh je založený na zájmu autorit a represivních složek, ne na realitě. Vyprávění se musí uvést na pravou míru dřív, než Fénix 4 stane před soudem. Je potřeba, aby se lidé poučili, což pomůže předejít podobným represím v budoucnosti.
- Distribuuj tento pamflet a další materiály: soubory k tisku, benefiční trika, placky a další věci jsou k dispozici na antifenix.noblogs.org. Rozšiř své distro o informační a podpůrný materiál nebo vytiskni a dones letáky na koncert, šíř je mezi přáteli nebo ve svém okolí
- Je možné navštívit, volat nebo psát vedení vazební věznice Pankrác a Ruzyně a požadovat dodržování vlastních směrnic o stravě lidí, které vězňi:
Pankrác: Vězeňská služba ČR, Vazební věznice Praha-Pankrác, P. O. Box 5, 140 57, Praha 4, telefon: +420 261 031 111, e-mail: vypankrac@vez.pan.justice.cz. Ruzyně: Vězeňská služba ČR, Vazební věznice Praha-Ruzyně, Staré náměstí 3, 161 02, Praha 6, telefon: +420 220 510 000, e-mail: e-podatelna@grvs.justice.cz
- Je možné organizovat solidární demonstrace, jako např. solidární skupina v Petrohradu³.

³ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/15/petrohrad-report-z-demonstrace-proti->

Podmínky kamarádů ve vězení – izolace a hlad

Jsou rozděleni do různých věznic. Petr a Igor jsou na Ruzyni, Martin na Pankráci a Aleš byl nedávno převezen do Brna. Všichni čtyři strávili většinu pobytu ve vazbě na samotkách (více Petr popisuje ve svém dopisu¹). Kromě Igora mají všichni povolenou návštěvu jednou za dva týdny na 90 minut, a to maximálně čtyři osoby. Vycházky na 90 minut denně, každý sám, v omezeném prostoru věznice. Igor navíc dostal koluzní vazbu, a tak nemá možnost návštěv a dopisy mu jsou kontrolovány nejen cenzurou ve věznici, ale i prokurátorem, a veškerá korespondence tak trvá neuvěřitelně dlouho a zatím neobdržel žádný dopis.

Martin byl začátkem června převezen do Vazební věznice Praha-Pankrác a už tak nezáviděníhodné podmínky mu byly ještě zhoršeny. Byl v malé samovazbě, oddělen od ostatních. Dokonce mu byly odebrány i věci základní potřeby a trvalo to celé týdny, než mu byly doručeny peníze, které mu byly poslány. To ve vězeňské praxi znamená mimo jiné i to, že Martinovi dva měsíce nemohlo být doručeno rádio, které muselo nejdříve projít vstupní kontrolou, hrazenou z Martinových peněz. Návštěvy a svého obhájce potkává jen přes mříž a plexisklo s pouty na ruce.

Nejhorší to má Martin a Igor se stravou. Martin jako vegan (Martin je freegan) má podle stanov věznice² právo stravovat se vegansky, nedostává však ani stravu vegetariánskou. Byla mu nabídnuta „muslimská alternativa“, což znamená, že by jeho strava byla nadále sestavena z masa (kromě prasečího) a živočišných produktů, tedy rozhodně neveganská. V Ruzyni je Igorovi podáváno tzv. vegetariánské jídlo, což samo o sobě pro vegana není řešení, jídlo je navíc často z masového vývaru, nebo přímo obsahuje kusy masa.

¹ <http://antifenix.noblogs.org/post/2015/06/21/petr-takove-obycejne-odpoledne/>

² <http://vsqr.cz/veznice-pankrac-26/informacni-servis-1616/nejcastejsi-dotazy-649/st>

Určitě se stalo hodně chyb, a to nejen na straně některých z obviněných. O některých se můžeme bavit a určitě bychom měli, abychom je napravili a v budoucnu se jich mohli vyvarovat. Na spekulace o konkrétních obžalovaných a jejich „nedostatku bezpečnosti“ a „nedostatku strategie“ nebo nedostatku čehokoli jiného, není možné odpovědět, protože každá odpověď může mít nepředvídatelné důsledky a přinést další represe. Přesto můžeme snadno odvodit, proč bychom měli udělat krok vpřed na jejich obranu.

Ani solitérství, jiný názor, přešlapy v minulosti, bezpečnostní chyby, špatné renomé nebo menší popularita v hnutí nemůže ospravedlnit vyfabulované obvinění, vězení a každodenní buzeraci, popř. nedostatek jídla, a to je jen zlomek sraček, kterým jsou obvinění vystaveni.

7. mýtus:

Tohle je jejich problém, můžou si za to sami, navíc díky nim máme všechny tyto problémy, ti si naší podporu nezaslouží – máme omezené možnosti a jiné priority

Než se rozhodneme jak (ne)důležitá a prioritní je podpora Fénix 4 (Aleš K., Petr S., Martin I. a Igor – 4 obvinění ve vazbě), připomeňme si znovu, za co a proč jsou zadrženi a co může následovat, když je nepodpoříme.

Možná máme krátkou paměť a tato kauza nám může připadat jako ojedinělý případ, který se nás netýká. Pro represivní složky je však operace Fénix jen další ze série bojů proti anarchistickému, autonomnímu, radikálně levicovému a antiautoritářskému sociálnímu hnutí.

Příklady, kdy policie použila protixtremistickou terminologii, aby ospravedlnila svoji taktiku, je historie plná, vzpomeňme jen na pár nejbližších.

Potírání a tvrdé zásahy proti různým antifašistickým blokádám a demonstracím proti fašistům a neonacistům, naposledy Brno blokuje. Tvrdý a nezákonný zásah proti blokádě Národního parku Šumava, kdy lidé – občanská společnost a ekologičtí aktivisté a aktivistky – chtěli předejít masivní těžbě dřeva. Spektakulární operace při soudem nepovole-

ném vyklizení squatu Cibulka a dříve Washingtonova, Albertov, Milada, Ladronka a nespočet dalších. Krvavý zásah proti taneční party Czech-Tek nehledící na fakt, že organizátoři měli smlouvu s majiteli pozemku. Krvavá policejní operace v klubu Bunkr na Petřském náměstí. Chování policie po MMF. A v neposlední řadě kauza veselého tanečníka na začátku devadesátých let. Příkladů je celá řada.

Žádná z těchto akcí však nebyla tak rozsáhlá a mnoho z nich dokonce jen zhoršilo legitimitu represivních složek a politiků. Operace Fénix a konkrétně kauza Fénix 4 je perfektní pro represivní složky, hladové po úspěchu – perfektní v tom, že otevírá možnost očernit anarchisty jako teroristy a zároveň nastavit precedent pro agresivní represe a extrémně velké tresty.

Pokud tato kauza nastaví precedent na použití zastrašovací taktik, obvinění z těžkého zločinu proti (údajným) radikálům a velké tresty, nebudou to pouze čtyři uvěznění, koho se to dotkne.

Když nikdo nepomůže Fénix 4 v jejich boji, represivní složky budou povzbuzeny použít stejný postup na zdiskreditování a umlčení disentu v různých případech na různých místech po celé republice.

Pokud se necháme zastrašit, budeme se bát Fénix 4 podpořit a necháme se rozdělit, bude to znamenat, že policejní metoda byla úspěšná. Nejen, že obvinění to budou mít bez rozsáhlé mnohastupňové podpory složitější, ale bude jednoduché zdiskreditovat lidi, co je podpořili, označit je za podporovatele teroristů a po malých krocích postupovat hnutím dál a dál až třeba ke skupinám, které by si nikdy nemyslely, že mohou být terčem represí. Jednoduše proto, že už zde nezůstane nikdo, kdo by se jich zastal.

Operace Fénix není pouze o několika údajných teroristech, jedná se o budoucnost celého antiautoritářského hnutí, subverze a protestu jako takového.

Otáčení se zády k zadrženým a distancování se od jejich případu jenom podporuje tento typ represí. Namísto odrazování autorit od používání stejných taktik proti ostatním jim ukazujeme, že mohou stíhat jeden izolovaný cíl za druhým a obhajovat je příběhem, ve kterém je radikální politika automaticky ztotožňována s trestnou činností a anarchistickým (čti teroristickým) spiknutím.

Jediným způsobem, jak zastavit tento proces, je oponovat důrazně a intenzivně, a zejména v případech, kdy je stát úspěšný ve svém ovlivňo-

vání veřejnosti. Ve chvíli, kdy Fénix 4 byli označeni za teroristy, je jejich podpora o to důležitější.

Takže je jednoduché pochopit, proč jsme okamžitě reagovali tím, že jsme vyzvali k podpoře. To nemá nic společného s vinou, či nevinou obžalovaných, ani to nedokazuje jakékoliv spojení mezi anarchismem a „terrorismem“.

Ti a ty, kteří/é si cení své svobody nesouhlasit a možnosti disentu, by měli/y vždy reagovat, když ostatní jsou potírání/hanobení za jejich předpokládanou politickou orientaci – přinejmenším ve vlastním zájmu, když ne ze solidarity.

Fénix nevstal z popela, všichni jsme extrémisté!